тихият глас на господин Василий отправя към свода на новата църква зов за упокоение на блаженните им души:

– Борису, первому царю болгарскому, нареченному в святом крещении Михаил. Иже блъгарский род к богоразумию светыим крещением приведшому – вечная памятъ... Симеону, сину его. И Петру царю светому внуку его, Пленимиру, Борису, Роману, Самоилу, Радомиру Гаврилу, Владимиру, Владиславу, древним болгарским царям, иже с земльним небесное наследоваше царство – вечная памятъ... Асену, царю Белгуню, свобождъшому от роботы грьческие болгарский род – вечная памятъ. Теодору, нареченному Петру, брату его и царю – вечная памятъ. Калояну, брату его и царю, многы победи показавшему на грькы и фругы – вечная памятъ...

И отново забиха в буйна превара всички търновски църкви. Радостно и гръмливо отекваше веселият им звън над царствената богоспасна престолнина.

Иоан Асен стана, след него се изправи челядта му, великите и мали боляри, людете на двора, войводи и севасти.

С бавна стъпка самодържецът се отправи към колоната от синкав мрамор, която стоеше първа от лявата редица от стълбове, застана пред новоиздълбания надпис от майстор Драган. Прекръсти се смирено. Дигна очи, сложи десница на гърдите си. Започна на чете.

Сред дълбоката тишина, гласът му се разнесе равен и спокоен, в сдържано величие:

– В лято 6738 от Сътворение мира и 1230 от Рождество Христово, трети индикт: Аз Иоан Асен в Христа Бога верен цар и самодържец на българите, син на стария Асена, издигнах от основа и със живопис украсих до конца пречистата тая църква в името на Светите 40 мъченици, с помощта на които в дванадесетатта година от царуването си, в която година се изписваше тоя храм, излязох на бран в Романия и разбих войската грьцка, а самия цар кир Тодора Комнина взех в плен, с всич-